

Forbudsdirektivet tager ikke stilling til, hvilken medlemsstats materielle lovgivning der skal anvendes ved bedømmelsen af, om en handling kan forbydes.

Efter forbudsdirektivet kan medlemsstaterne beslutte at indføre en konsultationsordning, således at udenlandske godkendte organer først kan anlægge sag, hvis de forinden har rettet henvendelse til tilsynsmyndigheden i den erhvervsdrivendes hjemland og givet denne mulighed for at rejse sagen. Ligeledes kan medlemsstaterne bestemme, at der forud for anlæggelse af sag skal rettes henvendelse til den erhvervsdrivende.

Forbudsdirektivets system omfatter de under punkt 3 nævnte forbrugerbeskyttende direktiver. Kommissionen fremlægger hvert tredje år, første gang senest fem år efter forbudsdirektivets ikrafttræden den 1. juli 1998, en beretning for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af direktivet, herunder om nødvendigt forslag til ændringer af direktivet. Erfaringerne med konsultationsordningen skal i forbindelse hermed vurderes, ligesom behovet for at lade forbudsdirektivet omfatte andre direktiver og beskyttelse af mindre næringsdrivende skal vurderes. Det forventes, at flere forbrugerbeskyttende direktiver vil blive omfattet af forbudsdirektivet herunder direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, når dette er vedtaget.

Direktivet om elektronisk handel og direktivet om tv-radiospredningsvirksomhed indeholder regler om, at hjemlandets myndigheder skal føre tilsyn med, at virksomhederne overholder de nationale bestemmelser, der gennemfører direktiverne. Dette gælder også handlinger, der er rettet mod andre medlemsstater. Begge direktiver er tillige omfattet af forbudsdirektivets håndhævelsessystem. Der er således tale om forskellige håndhævelsessystemer, og godkendte organer kan derfor vælge, om de ønsker at klage til den nationale tilsynsmyndighed eller selv anlægge sag i medfør af forbudsdirektivet.

Norge, Island og Liechtenstein er i kraft af EØS-aftalen forpligtet til at gennemføre forbudsdirektivet.

3. Direktivernes forbudsbestemmelser

Forbudsdirektivets håndhævelsessystem omfatter i øjeblikket følgende 11 direktiver:

Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame,

Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted,

Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit, senest ændret ved direktiv 98/7/EF,

Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, senest ændret ved direktiv 97/36/EF,

Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure,

Rådets direktiv 92/28/EØF af 31. marts 1992 om reklame for humanmedicinske lægemidler,

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler,

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugstret til fast ejendom på timeshare-basis,

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse med hensyn til aftaler vedrørende fjernsalg,

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 99/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerbetaling og garantier i forbindelse hermed og

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ("Direktivet om elektronisk handel").

Oprindeligt var der på bilaget til direktivet alene optaget 9 direktiver. Ved artikel 10 i direktivet om visse aspekter af forbrugerbetaling og garantier og ved artikel 18 i direktivet om elektronisk handel er disse direktiver efterfølgende indsat i bilaget til forbudsdirektivet.

Forbudsdirektivet tager ikke stilling til, hvilke artikler i de enkelte direktiver der kan danne grundlag for nedlæggelse af forbud til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser. Direktiverne i bilaget indeholder både bestemmelser til beskyttelse af kollektive interesser og bestemmelser om individuelle rettigheder.

Kommissionen har derfor på opfordring af en række medlemsstater, herunder Danmark, udarbejdet et teknisk dokument om spørgsmålet. Da direktiverne om urimelige kontraktvilkår, vildledende reklame, reklame for humanmedicin og fjernsalg indeholder bestemmelser om nedlæggelse af forbud, fandt Kommissionen det ikke påkrævet at medtage disse på det tekniske dokument.